உலகத்தோற்றமும் உயிரினங்களின் தோற்றமும்

முனைவர் சி.வீரமணி,
இணைப்பேராசிரியர், அகராதியியல் துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
மின்னஞ்சல - drveeramani1975@gmail.com

50

ஆய்வின் சுருக்கம்

உலகத் தோற்றத்திற்கான கூறுகள், உயிரினங்களின் தோற்றத்திற்கான காரணங்கள் மிகுதியாக தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஆங்காங்கே சிதரிக்கிடைக் கிடக்கின்றன. அக்குறிப்புகளை எல்லாம் ஒன்றாகத் தொகுத்துக் கொடுப்பது இக் கட்டுரையாகும்.

திறவுச் சொற்கள்

மண்திணி, ஞாலம், விசும்பு, வாயு, வெப்பம், பனி, மண் முதற்பொருள் - நிலம், பொழுது.

முன்னுரை

இந்த மண்திணி உலகமானது, வானில் காணப்படும் கோள்களும் விண்மீன்களும் அதன் தோற்ற முறை குறித்து உலகில் வாழும் பல்வேறு இனமக்களின் தொன்மை வாழ்க்கையில் கற்பித்திருப்பதைப் போன்றே, ஆரியர்களின் இருக்கு வேதமும் - மனுதர்மமும் கற்பித்துள்ள நிலையில் அதற்கு மாறாகத் தமிழர்களின் அறிவார்ந்த இலக்கியமானத் தொல்காப்பியம், பரிபாடல் இன்னும் பலப் புறப்பாடல்களும் அறிவியல் அடிப்படையிலும் கூர்ந்த மதிநுட்பத்துடனும் விவரித்துள்ளதை இங்கு பார்க்க முடியும்.

தமிழ் மரபும் உலத்தோற்றமும்

பொருள் என்ற தமிழ்ச் சொல் அணுவைக் குறிப்பதாக அமையும். அதாவது இடையறாது மோதல் நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பது, அதாவது போர் நடந்து கொண்டிருப்பது என்பது அச்சொல்லின் விளக்கமாகும். போரைக் குறிக்கும் **"பொருது"** என்ற சொல்லும் **"பொர்"** (பொருள்) என்பதை அடியாகக் கொண்டதாகும். அணுக்களின் திரட்சியால் அதாவது பொள்களின் சேர்க்கையால் ஆனதே பூதம். இப்பூதங்கள் ஐந்து வகைப்படும். அவை, **நிலம், நீர், தீ, வளி, விசும்பு** என்பனவாகும். இவ் ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையே இவ்வுலகம் என்பதை தொல்காப்பியர்,

> நிலம்தீ நீர்வளி விசுபொ டைந்துங்
> கலந்த மயக்கம் உலகம் [1]

என விளக்குவார்.

இவ் ஐந்து பூதங்களைப் பற்றி விளக்கும் போது நிலம் நீரினுள்ளும், நீர் தீயினுள்ளும், தீ வளியினுள்ளும், வளி விசும்பினுள்ளும் அடங்கும் என்றும் வகைப்படுத்துவர். பொதுவாக இந்நில உலகின் அமைப்பை அல்லது தோற்றத்தை நிலம், நீர், தீ, வளி, விசும்புஎன்று வரிசைபடுத்தியவர்கள் தமிழர்கள். அதாவது அண்டத்தின் தோற்றத்தை விளக்கும் போது விசும்பு, காற்று, தீ, நீர், நிலம் என முறைமாற்றி அமைத்திருப்பது வியப்பிற்குறியதாகும். நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதற்குரிய களமாக விசும்பு அமைவதால் விசும்பை முதலிடத்தில் வைத்துள்ளனர்.

முதல் பொருள்

இப்பேரண்டமானது விசும்பைக் களமாகக் கொண்டு அமைவதாலும், இப்பேரண்டத்தின் தோற்றம், விரிவு, ஒடுக்கம் ஆகிய அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும் கால வரையறைக்கு உட்பட்டு நிகழ்வதாலும் இடத்தையும் காலத்தையும் இணைத்து முதற்பொருள் எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். பொருள்களை முதல், கரு, உரி என மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ள தமிழ் மரபை விளக்கும் தொல்காப்பியர்,

முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே [2]

என்றும்,

முதல் எனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே **3**

என்றும் இரண்டு நூற்பாக்களில் முதல்பொருளை விளக்குகின்றார்.

இடமும் காலமும்

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் முதல்பொருளாவது "இடமும் காலமும்" (Space & Time) ஆகும். இது "பொருள்" என்னும் இலக்கணத்துக்குரிய அணுக்களின் சேர்க்கை அமையும் வகையால் பூதங்கள் தனித்தனி இயல்புடையவையாக அமைகின்றன. இவ்வுலகத் தோற்றத்திற்கு மூலமாகக் கருதப்படும் ஐம்பூதங்கலாவன முறையே,

வெளி (வான் - விசும்பு)
வளி (காற்று - வாயு)
ஒளி (தீ - வெப்பம்)
நீர் (மழை - பனி)
நிலம் (கல் - மண்)

என வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஊழி என்று சொல்லப்படும் நீண்ட இடைவெளியில் இவ் ஐம்பூதங்கள் அடுத்தடுத்து வெளிப்பட்டன என்று அறிஞர்ள் குறிப்பிடுவர்.

இதில் இடமாவது, உலகமும் பிற கோள்களும் கதிரவனைச் சுற்றி குறிப்பிட்ட தொலைவில் அது அதற்கு அமையும் வட்டக் கோட்டில், தாமும் சுழன்றவாறு குறிப்பிட்ட வேகத்தில் சுற்றிவறும் பூமண்டலமும் அதுபோன்ற பல மண்டலங்கள் அமைந்துள்ள இப் பேரண்டமும் தோற்றமும் - விரியும் - அடக்கமும் **எய்தும் இடமே வெளி என்னும் முதற் பொருளாகக்** கருதப்பட்டது. இடம் என்னும் வெளி - பிறவற்றைப் புலப்படுத்தும் இடமாவதன்றித் தனக்கென்று ஓர் வடிவம் கொண்டிருக்கவில்லை.

அந்த வெளியில் அணுக்கள் ஒவ்வொன்று தொலைவிடத்ததாக ஈர்ப்பாற்றல் அற்றதாகலின் எப்பாலும் பாழே. அதற்கு அப்பாலும் பாழே என்னும் ஒரு சூன்யத் தன்மை வாய்ந்த்தே "வெளி" ஆகும். வெளியில் குறிப்பிட்டதொரு நிலையில் அணுக்கள் திரட்சி ஏற்படும்போது "பூதங்கள்" உருவாகி வெளிப்படுதற்கு காரணம் அதனிடம் உருவமின்றி நிலவும் ஓர் ஆற்றல் அதாவது, காந்தப்புலம் ஏதுவாகலாம்.

"காலம்" பிற பொருள்களின் தோற்றம் - இயங்கு திறன், மறைவு முதலானவற்றினைக் கருதுவதற்குக் கொண்ட ஓர் அளவையேயன்றி - அது தோற்றமும் அழிவும் கொண்ட பொருளல்ல.

தொடர்ந்து ஒரே திசையில் கடந்து கொண்டிருப்பதாக அறியப்படும் முடிவில்லாத ஒன்றாகவே உய்துணரப்படுவது. தோற்றமின்மையின் அதுவும் அற்றது என்பதனாலேயே முதற்பொருள் எனக் குறிக்கப்பட்டது எனலாம்.

கருவும் உரியுமாய்க் கொள்ளப்படும் பிற பொருட்கள் புறச்சார்புடையனவாய்த் தோன்றிப் பின்னர் அழிவது போலனேறி என்று இருப்பதுபோல் தோற்றம் அளிக்கும் 'இடமும் - காலமும்' தற்சார்புடையனவாக வேண்டும் என்பதனால் முதற்பொருள் என அழைக்கப்பட்டன எனலாம். மேலும் காலமும் - இடமும் கணிக்கப்படுவதன்றி அதற்கென எல்லை கட்டப்படுவன அல்ல ஆதலின், அழிவுக்கு ஆட்படாத முதற்பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அண்டமும் உலமும் அழியும் பேரூழி முடிவில் 'இடமும் காலமும்' இல்லாமற் போகும் என்று அண்மையில் அறிவியலாளர்கள் கருத்தறிவித்துள்ளனர்.

பொருள்கள் இல்லாத விடத்து 'வெளியும்'
நிகழ்ச்சிகள் இல்லாத விடத்து 'காலமும்'
ஆகிய இரண்டும் இல்லாமற் போவதென்பது -
உய்த்துணர்விற்கும் எட்டாத வியப்பாகவே உள்ளது.

“இடமும் காலமும்” வேறுவேறாய்த் தற்சார்பு உடையன அல்ல, அவை ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தவை, அவை தனித்தன்மை (தனித்து நிற்தும் இயல்பு) பெறாதவை , அவை தனித்தோ - பன்முகப் பொருளாவோ வெளிப்படும் என்பதை நம் இலக்கியமான தொல்காப்பியமும் பரிபாடலும் கொள்ளும் கருத்து முதலாக ஐன்சுடீனுக்குப் பின்னும் அவரைத் தொடர்ந்து ஆய்வு நடத்தி வெளியிட்டுள்ள கருத்தினையும் எண்ணிப்பார்க்கின் வியப்பாக இருக்கின்றன.

தொல்காப்பியத்தில் இடமும் காலமும்

SPACE என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை இடம், வெளி எனத் தமிழில் குறிக்கலாம். இதைப் போன்றே TIME என்ற சொல்லையும் காலம், நேரம், பொழுது என்று குறிக்கப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் இடம், காலம் ((Space & Time) ஆகிய இரண்டையும் முறையே நிலன், இடம், திணை, காலம், பொழுது என்றும் குறிக்கின்றார். பொழுதை சிறு பொழுது என்றும் பெரும் பொழுது என்று பகுப்பதையும் அறியமுடிகிறது. இடத்தையும் காலத்தையும் முதற் பொருளாகச் சுட்டிய தொல்காப்பியர் நிலனாகிய இடத்தை,

ஒரு நெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி இடமென மொழிய [4]

என்பார்.

செய்யுளியலில் பாடு பொருளின் இலக்கணத்தை விளக்கும் போது இக்கருத்து சொல்லப்படுகிறது. இருப்பினும் இடம் மற்றும் காலம் பற்றிய தமிழரின் கோட்பாடு யாது என்பதை இந்நூற்பா தெளிவுப்படுத்துகிறது எனலாம். இடமும் காலமும் ஆகிய இவ்விரண்டினது இயல்புகளை முதற்பொருள் என்றும் முதல் எனப்படும் என்றும் கூறும் தொல்காப்பியர்,

முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரோ [5]

என்று குறிப்பார். இந்நூற்பாவின் படி, இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் தனித்தனி இயல்புகள் உண்டு என்பதும், அத்தனித்த இயல்புகளை ஆராய்ந்து அறிந்த அறிஞர்கள் இக்கருத்துக்களை வகைப்படுத்தி அமைத்துள்ளனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

தொல்காப்பியம்

காலத்தையும் இடத்தையும் பற்றி குறிப்பிடும் தொல்காப்பியத்தில், உலகத்தோற்றம் குறித்த செய்தி காணப்படாதது, வியப்பாக உள்ளது. அதே நேரத்தில் உயிர்களின் தோற்றம் பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளது அவ்வியப்பை அதிகப்படுத்துகின்றது. உயிர்களின் படிமுறை வளர்ச்சியினைத் தொல்காப்பியர்

ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே[6]

என்று குறிப்பார்.

இந்நூற்பாவின் மூலம் உயிரினங்களின் படிப்படியான பரிணாம வளர்ச்சியினை வரிசைப்படுத்தி நெறிப்படுத்திய மரபு தொல்காப்பியருக்கு முன்பிருந்தே வந்தது என்பதும் அம் மரபினை உருவாக்கியவர்கள் மிகச் சிறந்த ஆய்வியல் அறிஞர்கள் அதாவது நேரிதின் உணர்ந்தோர் என்பதும் தொல்காப்பியர் கூற்றால் தெளிவான உண்மையாகும்.

உயிர்களின் தோற்றம்

உயிர்களின் படிமுறைகளை, அறிவின் படிமுறைகளாகவும் விளக்குவார் தொல்காப்பியர். தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி தொடு உணர்வே அறிவின் தொடக்கமாகும். அறிவு பெரும் வாயில்களை “பொறிகள்” எனச் சொல்வது தமிழ் மரபு. அந்தவகையில் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என ஐம்பொறிகளும் அறிவின் வாயில்கள் இவை புலன்கள் எனவும் வழங்கப்படுவன. இவ்வைம் புலன்களால் அறியப்படுவது “புலனறிவு” ஆகும். கண்ணால் வண்ணமும், காதால் ஓசையும், மூக்கால் மணமும், நாவால் சுவையும், மெய்யால்(உடம்பு) ஊறும் அறியப்படுவன புலனறிவு ஆகும். இவற்றை தொகுத்தும் பகுத்தும் ஆராயும் ஆற்றல் “மூளை” என்ற உறுப்பிற்கு மட்டுமே உண்டு. உயிரினங்களுக்கு மூளை பொதுவாயினும் அவ்வுறுப்பைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றல் மனித இனத்திற்கு மட்டுமே உண்டு. மனித இனத்தின் திண்மைக்கும், நிலைப்பிற்கும் உயரிய வாழ்விற்கும் அடிப்படையாய் அமைவது மூளை என்ற உறுப்பே ஆகும். நிலைப்பேறு, உறுதி, கலங்காமை ஆகிய பொருள்களை உணர்த்தும் “மண்” என்ற வேர்ச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த “மனம்” என்ற சொல் மூளையின் இயல்பைக் குறிப்பாதாகும். இந்த “மனம்” என்ற சொல்லில் இருந்து பிறந்தது தான் “மனிதன்” என்ற சொல்லும் ஆகும்.

ஐம்புலன்களால் பெறும் ஐவகையான அறிவுகளுடன் ஆறாவதாகிய “சிந்தனை” ஆற்றலை “மனம்” வழங்குவதால் தான் தொல்காப்பியர் உயிர்களையும், உயிர்கள் அறியும் அறிவு வகைகளையும் “ஆறு” வகையாகப் பகுக்கின்றார். ஆறாவது அறிவை மனதோடு இணைப்பார்.

....

ஆறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே

நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே[7]

என்பது நூற்பா.

இவற்றின் வழியே உலகத்தோற்றமும் உலகத்தில் உள்ள உயிரினங்களின் தோற்றமும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் விரைவிக்கிடப்பதை இக்கட்டுரை வழியாக அறியமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்பு

1. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், அகத்திணை இயல் -635.
2. தொல்காப்பியம், அகத் - 4
3. தொல்காப்பியம், அகத் - 9
4. தொல். செய்யுளியல் - 510.
5. தொல்.அகத் -
6. தொல். மரபியல் - 582
7. தொல். மரபியல் - 582